

UZASADNIENIE

Powód Z. S., w pozwie z dnia 24 października 2019 r., wniósł o zasądzenie od pozwanej A. S. (1) na swoją rzecz kwoty 100.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z tytułu zwrotu nakładów poniesionych na budowę domu na nieruchomości gruntowej o powierzchni 0,0672 ha, położonej w Ż. przy ul. (...), oznaczonej numerem ewidencyjnym działki (...), stanowiącej poprzednio własność byłej żony powoda H. S., a obecnie ich córki A. S. (1), która nabyła rzeczoną nieruchomość w drodze umowy darowizny. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozostając w związku małżeńskim z H. S., poczynił nakłady na przedmiotową nieruchomość – stanowiącą wówczas własność żony, w postaci prac budowlanych przy budowie domu w latach 1985 - 1988 oraz sfinansowania kredytu zaciągniętego na tą inwestycję, jak również wykonał większość prac remontowych w 2010r.

Zdaniem powoda, H. S. uzyskała bez podstawy prawnej korzyść majątkową w postaci wykonanych prac budowlanych przy budowie domu oraz w czasie remontu przeprowadzonego w 2010 r., a także w postaci równowartości zakupionych materiałów budowlanych. Powód wycenił wartość tych nakładów na 200.000 zł. i wystąpił z roszczeniem o zwrot połowy tej kwoty na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c. i w zw. z art. 407 k.c.

Podniósł, że poczynił nakłady na ww. nieruchomość, stanowiącą obecnie własność pozwanej, żeby wybudować dom, w którym będzie mógł zamieszkiwać na stałe, do końca życia. Obecnie jednak jest to niemożliwe, ponieważ związek małżeński z H. S. został rozwiązany przez rozwód, a powód wyprowadził się z domu, wybudowanego wspólnie z żoną. W rezultacie świadczenia, spełniane przez niego w związku z budową i remontem domu, są świadczeniami nienależnymi, co skutkuje tym, że po stronie H. S. istnieje stan wzbogacenia powstały bezpodstawnie kosztem powoda. W przedmiotowej sprawie, wg twierdzeń pozwu, obowiązek wydania korzyści przeszedł jednak na A. S. (1), albowiem H. S. rozporządziła korzyścią majątkową na jej rzecz nieopłatnie, dokonując darowizny nieruchomości na rzecz córki stron. W związku z powyższym pozwana, jako że uzyskała własność nieruchomości położonej w Ż. przy ulicy (...) nieopłatnie, jest, w ocenie powoda, zobowiązana do wydania korzyści uzyskanej przez H. S..

(pozew k. 4–7)

W odpowiedzi na pozew pozwana A. S. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości, jako oczywiście bezzasadnego, a także o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że powołane w pozwie unormowania dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia i nienależnego świadczenia mają zastosowanie wtedy, gdy do przysporzenia doszło bez jakiegokolwiek podstawy prawnej. Tymczasem w chwili dokonywania nakładów powód Z. S. oraz matka pozwanej H. S. pozostawali w związku małżeńskim, a budowa domu na przedmiotowej nieruchomości miała na celu zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych całej rodziny.

Pozwana podniosła, że ewentualną podstawę powództwa o zapłatę tytułem zwrotu równowartości poniesionych nakładów powinien zatem stanowić art. 45 § 1 k.r.o., zgodnie z którym każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty. Jak wynika z treści cytowanego przepisu, do zwrotu takich nakładów zobowiązany jest wyłącznie małżonek. Pozwana A. S. (1), jako córka powoda, nie posiada zatem legitymacji biernej do występowania w sprawie o zwrot ewentualnych nakładów poczynionych przez powoda w czasie trwania małżeństwa na majątek odrębny H. S..

Ponadto, pozwana kwestionuje przy tym zarówno fakt dokonania nakładów przez powoda, ich zakres, a także wartość.

Z kolei samo przekazanie pozwanej A. S. (1) nieruchomości wraz ze znajdującym się na niej budynkiem było przemyślaną i wspólnie podjętą decyzją przez powoda Z. S., jak i matkę pozwanej H. S.. Jeszcze przed dokonaniem darowizny przez H. S. na rzecz A. S. (1) powód złożył oświadczenie, na podstawie którego wyraził zgodę na przekazanie przez żonę H. S. działki wraz z nieruchomościami na rzecz córki A. S. (1) bez równoległych oczekiwań jakiejkolwiek zapłaty.

Dodatkowo pozwana podkreśliła, że powód mija się z prawdą sugerując w treści pozwu, iż zachowanie matki pozwanej polegające na przeniesieniu darowizną własności nieruchomości na córkę powoda, a następnie wytoczenie powództwa o rozwód było obliczone na usunięcie powoda z nieruchomości oraz pozbawienie go praw do rozliczenia nakładów. Przeciwnie, do wyprowadzki powoda z nieruchomości, jak również do orzeczenia rozwodu doszło z wyłącznej winy powoda Z. S., który dopuścił się niewierności małżeńskiej, o której H. S. dowiedziała się już po przeniesieniu na córkę praw do nieruchomości.

Pozew oparty na przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu i nienależnym świadczeniu nie zasługuje na uwzględnienie także z uwagi na upływ terminu przedawnienia. Do roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, czy nienależnego świadczenia zastosowanie znajdują ogólne terminy przedawnienia wynikające z art. 118 k.c. oraz 120 § 1 k.c. Jak wynika z treści pozwu, budowę domu na nieruchomości należącej do H. S. zakończono jeszcze w latach osiemdziesiątych. Upłynął więc 10-letni termin dochodzenia zwrotu nakładów, który rozpoczął bieg z chwilą ich dokonania. Z kolei ewentualne, późniejsze nieprzedawnione nakłady, czynione po 2010 r., w postaci drobnych prac i remontów powód czynił dla zaspokajania potrzeb mieszkaniowych własnych oraz żony H. S.. W ocenie pozwanej, nie można domagać się zwrotu wydatków i nakładów związanych z dopełnieniem obowiązku przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie. Drobne prace naprawcze na przedmiotowej nieruchomości służyły zaspokajaniu potrzeb rodziny, nie stanowiły więc bezpodstawnego wzbogacenia, ani dla matki pozwanej H. S., ani dla pozwanej, dlatego nie podlegają rozliczeniu.

Mając na uwadze powyższe argumenty, pozwana wywiodła, że powództwo w niniejszej sprawie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i stanowi naruszenie art. 5 k.c., gdyż narusza zasady lojalności w relacjach pomiędzy rodzicami i dziećmi.

(odpowiedź na pozew k. 35–37v.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. S. i H. S. zawarli związek małżeński w dniu 13 października 1984 r. Przed tą datą, ani w trakcie trwania małżeństwa, nie zawierali umów znoszących, bądź ograniczających ustawową wspólność majątkową małżeńską. Z tego związku małżeńskiego pochodzi troje dzieci, m.in. A. S. (1).

(bezsporne)

Nieruchomość gruntowa o powierzchni 0,0672 ha, położona w Ż. przy ul. (...), powiat (...), województwo (...), oznaczona numerem ewidencyjnym działki (...), dla której V Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Kutnie prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiła pierwotnie własność H. S.. Nieruchomość tę nabyła w 1983r., jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego.

(bezsporne)

Po zawarciu przez H. S. i Z. S. związku małżeńskiego rozpoczęto budowę domu na przedmiotowej działce, położonej w Ż., stanowiącej majątek osobisty H. S.. Na ten cel małżonkowie zaciągnęli kredyt, który został w całości spłacony. Dom został wybudowany w trzy lata i oddany do użytku w 1988 r. Część prac budowlanych przy budowie domu była wykonywana metodą gospodarczą, osobiście przez powoda. Następnie, w trakcie remontu w 2010r., również większość prac remontowych została wykonana samodzielnie przez powoda.

(bezsporne)

H. S. przeniosła na rzecz córki A. S. (1) własność przedmiotowej nieruchomości na podstawie umowy darowizny z dnia 25 lipca 2016r., zawartej w formie aktu notarialnego. Wartość nieruchomości określono, na dzień sporządzenia aktu notarialnego, na kwotę 300.000 zł. Jednocześnie A. S. (1) wyraziła zgodę na to, aby H. S. korzystała z całego budynku mieszkalnego oraz budynku gospodarczego na ww. nieruchomości dożywotnio i bezpłatnie oraz na to, aby była zameldowana na pobyt stały.

(kserokopia wypisu aktu notarialnego Rep. A Nr (...) k. 11–15)

W dniu 14 lipca 2016 r. Z. S. wyraził zgodę na przekazanie przez H. S. przedmiotowej nieruchomości położonej w Ż. na rzecz córki A. S. (1).

(oświadczenie powoda)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi, z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie II C 1005/16, prawomocnym od dnia 1 kwietnia 2017 r., związek małżeński Z. S. i H. S. został rozwiązany przez rozwód z winy męża.

(kopie wyroku k. 17–17v. i 41–41v.)

Po zakończeniu związku małżeńskiego Z. S. wyprowadził się z domu, zabierając rzeczy osobiste.

(bezsporne)

Wnioskiem złożonym w dniu 3 kwietnia 2018 r. do Sądu Rejonowego w Kutnie Z. S. wystąpił o podział majątku dorobkowego małżonków S., w ten sposób, aby przyznać solidarnie od H. S. i A. S. (1) na rzecz wnioskodawcy kwotę 200.000 zł., z tytułu nakładów poniesionych na budowę domu na nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), której właścicielem była H. S., a obecnie jest córka stron A. S. (1) oraz z tytułu spłaty z ruchomości pozostawionych na tej nieruchomości. W uzasadnieniu powód wskazał, że poczynił nakłady w postaci budowy domu na działce należącej do byłej żony H. S., pracował na nieruchomości oraz wykonywał wszystkie prace remontowo-budowlane. W związku z tym, że dom jest obecnie własnością córki, wnioskodawca nie żądał podziału fizycznego nieruchomości, lecz stosownej spłaty.

W odpowiedzi na powyższy wniosek pozwana A. S. (1) wraz z matką H. S. podniosły zarzut niewłaściwego trybu postępowania w stosunku do nich obu, wnosząc m.in. o rozpoznanie sprawy w trybie postępowania procesowego i oddalenie roszczenia w całości. W uzasadnieniu wskazały, że tryb nieprocesowy jest w tej sprawie niewłaściwy, gdyż nakłady z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków nie stanowią składnika majątku wspólnego podlegającego podziałowi. Brak jest majątku wspólnego stron, który mógłby podlegać podziałowi. Nieruchomość położona w Ż. przy ul. (...) nigdy nie stanowiła majątku wspólnego byłych małżonków S., stanowiąc w okresie trwania małżeństwa majątek osobisty H. S.. Ponadto, pozwana wraz z matką podniosły zarzut braku legitymacji procesowej biernej A. S. (1), wskazując, że jako córka Z. S. i H. S. nie posiada legitymacji do występowania w sprawie o podział majątku dorobkowego stron. Uczestniczki powołały się także na naruszenie zasad współżycia społecznego, wskazując, że wobec okoliczności przekazania własności nieruchomości na rzecz córki stron, doszło do dorozumianego zrzeczenia się przez wnioskodawcę roszczenia o zwrot ewentualnych poczynionych przez niego w czasie trwania małżeństwa nakładów na nieruchomość.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy w Kutnie, w sprawie I Ns 132/18, m.in. odmówił zmiany trybu postępowania, odmówił A. S. (1) dopuszczenia do udziału w sprawie i oddalił wniosek Z. S. o podział majątku wspólnego.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy w Kutnie stwierdził, że postępowanie o podział majątku wspólnego, po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, które jest jednym ze szczególnych postępowań nieprocesowych (art. 566 i 567 k.p.c.), wchodzi w grę tylko wówczas, gdy jest przedmiot tego postępowania, tj. majątek wspólny.

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie nie objęto podziałem żadnego składnika takiego majątku, nie ujawniły się również składniki majątku wspólnego stron, które mogłyby podlegać podziałowi. Sąd Rejonowy zauważył, że nakłady z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków nie stanowią składnika majątku wspólnego podlegającego podziałowi. Natomiast poczynienie nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków powoduje, że drugiemu z małżonków przysługuje żądanie zwrotu tych nakładów (art. 45 § 1 k.r.o.), które może przybrać postać roszczenia o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniędzy. Żądanie takie może być dochodzone przed sądem i w zasadzie powinno to nastąpić przy podziale majątku wspólnego (art. 45 § 1 k.r.o.). Jest ono wówczas rozpoznawane w postępowaniu o podział tego majątku (art. 567 § 1 k.p.c.). Jednakże możliwe jest wcześniejsze rozstrzygnięcie o zwrocie nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków (art. 45 § 1 k.r.o.) i wówczas następuje to w postępowaniu procesowym (art. 13 § 1 k.p.c.). W tym trybie podlega również rozpoznaniu żądanie zwrotu nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków, gdy nie jest ono połączone z podziałem majątku wspólnego (tak SN w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2000 r., I CKN 376/98, LEX nr 50860).

Jak zauważył Sąd Rejonowy w Kutnie, poczynienie nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny w rozpoznawanej sprawie sprowadziło się do sformułowania przez Z. S. roszczenia o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniędzy, jednak roszczenie to nie zostało połączone z podziałem majątku wspólnego, gdyż takiego majątku wspólnego stron już nie ma. W konsekwencji roszczenie to może być dochodzone jedynie w trybie procesowym, co wynika z art. 13 § 1 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2015 r., V CSK 561/14, LEX nr 1801537).

Sąd Rejonowy w Kutnie podzielił pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż sąd rozpoznający daną sprawę nie jest związany w sposób bezwzględny samym sformułowaniem żądania i w sytuacji gdy treść żądania sformułowana jest niewłaściwie, niewyraźnie lub nieprecyzyjnie, może, a nawet ma obowiązek, odpowiednio je zmodyfikować, jednakże zgodnie z wolą żądającego i w ramach wskazanej przez niego podstawy faktycznej. Rozstrzygając merytorycznie sprawę Sąd nie może orzekać o czymś innym niż żądał powód/wnioskodawca, ani w rozmiarze większym niż zgłoszone żądanie (art. 321 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), bez względu na to, czy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd uzasadniałyby wystąpienie z jeszcze innym roszczeniem lub z tym samym roszczeniem, ale w większym zakresie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CSK 115/07, LEX nr 358817; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., III CSK 17/08, LEX nr 424385; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 r., I ACa 863/14, LEX nr 1623936).

Z. S. nie wniósł o zmianę trybu postępowania. Pomimo braku składników majątku wspólnego, dochodził on rozliczenia nakładów na budowę domu w ramach postępowania o podział majątku wspólnego. Nakłady z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków nie stanowią jednak składnika majątku wspólnego. Z powyższych względów, mając na uwadze przywołane przepisy, Sąd Rejonowy w Kutnie odmówił zmiany trybu postępowania oraz oddalił wniosek o podział majątku wspólnego.

Przedmiotem postępowania w sprawie przed Sądem Rejonowym w Kutnie był podział majątku wspólnego Z. i H. byłych małżonków S. A. S. (1), jako córka stron, mimo że obecnie jest właścicielką nieruchomości na którą były czynione sporne nakłady, nie jest osobą, której praw dotyczy wynik postępowania o podział majątku wspólnego byłych małżonków S. Z tych względów Sąd Rejonowy odmówił A. S. dopuszczenia do udziału w sprawie.

(kopia postanowienia wraz z uzasadnieniem k. 42–46v.)

Powyzszy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony.

Sąd oddalił wnioski dowodowe stron, obejmujące przesłuchanie stron, opinię biegłego z zakresu szacowania nieruchomości na okoliczność określenia wartości nakładów poniesionych przez Z. S. na nieruchomość stanowiącą obecnie własność pozwanej, oraz zeznania świadków, gdyż w świetle rozważań prawnych, stanowiących motywy rozstrzygnięcia, a czym mowa poniżej, wnioskowane czynności dowodowe okazały się zbędne, gdyż odnoszące się

do okoliczności nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i jako takie zmierzające wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Żądanie skierowane przeciwko A. S. (1) należało uznać za bezzasadne z następujących względów.

Nakłady, których rozliczenia powód domaga się w ramach roszczenia objętego niniejszym pozwem, były czynione w okresie, gdy nieruchomości w Ż. przy ul. (...), stanowiła majątek osobisty żony Z. S.. Przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda, że nakłady te były dokonywane z dochodów uzyskiwanych z pobranego wynagrodzenia za pracę, stanowiącego jedno ze źródeł utrzymania małżonków S., należy uznać, iż były one dokonywane z majątku wspólnego na majątek osobisty, albowiem zgodnie z art. 31 § 2 pkt 1) k.r.o. tego rodzaju dochody należą do majątku wspólnego. Skutkowało to powstaniem wierzytelności, której dłużniczką była H. S., wynikającej z art. 45 § 1 k.r.o. Wierzytelność taka przysługuje bowiem przeciwko małżonkowi, a nie przeciwko aktualnemu właścicielowi tych składników majątku odrębnego małżonka, na które poczyniono nakłady. Umowa darowizny nieruchomości na rzecz A. S. (1) spowodowała wyłącznie skutek rzeczowy w postaci przeniesienia prawa własności nieruchomości z darczyńcy na obdarowanego (art. 155 § 1 k.c.). Darowizna taka nie powoduje natomiast przeniesienia roszczeń o charakterze osobistym przysługujących przeciwko darczyńcy, o ile nie wynika to z jej treści.

W tym stanie rzeczy A. S. (1), nabywając własność nieruchomości w Ż. przy ul. (...) nie stała się, na mocy umowy darowizny zawartej z H. S., dłużnikiem wierzytelności o zwrot nakładów na tę nieruchomość, poczynionych z majątku wspólnego małżonków S. na majątek osobisty żony powoda, podlegających rozliczeniu w trybie art. 45 par. 1 k.r.o.

Z powyższych względów należało uznać za chybione twierdzenia pozwu w myśl których, obowiązek wydania korzyści przeszedł na pozwaną córkę stron, w trybie art. 407 k.c., bowiem korzyść majątkowa w postaci równowartości nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty H. S., nie została przez żonę powoda uzyskana bez podstawy prawnej. Przyczyną do poczynienia tychże nakładów było pozostawanie przez powoda i właścicielkę nieruchomości w związku małżeńskim.

Ze swego przeznaczenia majątek wspólny ma służyć dobru rodziny, którą małżonkowie założyli przez swój związek.

Art. 45 k.r.o. należy do przepisów normujących ustrój małżeńskiej wspólności ustawowej. Stanowi on przepis szczególny, który w zakresie objętym zawartymi w nim unormowaniami, wyłącza w zasadzie stosowanie przepisów k.c. Powołany przepis koresponduje z art. 27 k.r.o., który, konkretyzując obowiązek współdziałania dla dobra założonej przez ich związek rodziny (art. 23), stanowi, że obowiązki w nim przewidziane powinny obciążać każdego z małżonków odpowiednio do jego sił oraz możliwości zarobkowych i majątkowych. Przewiduje jednocześnie dopuszczalność ewentualnego podziału funkcji w rodzinie, stosownie do porozumienia małżonków. Zgodnie z dokonanym podziałem funkcji jeden z małżonków może przejąć na swoje barki osobiste starania o wychowanie dzieci oraz zajmować się pracą we wspólnym gospodarstwie domowym, czyniąc w ten sposób w całości lub w części (odpowiednio do stopnia zaabsorbowania tymi staraniami i pracami) zadość obowiązkowi przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny. Tym samym zawarte w art. 27 k.r.o. postanowienia realizujące zasadę równouprawnienia uwzględniają siły oraz możliwości każdego z nich. Oznacza to, że omawiane obowiązki mają być równe, ale niekoniecznie jednakowe. Mogą one bowiem być zróżnicowane stosownie do sytuacji w danej rodzinie (np. konieczności roztoczenia osobistej pieczy i podejmowania starań o wychowanie potomstwa), predyspozycji fizycznych i umysłowych oraz kwalifikacji, umiejętności i zainteresowań małżonków. Obowiązek przewidziany w art. 27 k.r.o. służy **zaspokojeniu usprawiedliwionych potrzeb całej grupy rodzinnej**. Uwzględnić należy zatem potrzeby zbiorowe rodziny (np. mieszkanie, media) i potrzeby indywidualne członków rodziny (np. wyżywienie, odzież, mieszkanie, higiena osobista, środki wychowania, wykształcenia, ochrona zdrowia). Zakres obowiązku przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny wyznaczają siły oraz możliwości zarobkowe i majątkowe każdego z małżonków. Celem obowiązku przewidzianego w art. 27 k.r.o. jest uzyskanie od obojga małżonków środków materialnych dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rodziny, jako całości oraz zaspokojenia uzasadnionych potrzeb jej poszczególnych

członków przy zachowaniu zasad równej stopy życiowej (bliżej A. Szlęzak, Zasada równej stopy życiowej w prawie rodzinnym, RPEiS 1985, Nr 1). Toteż obowiązek alimentacyjny z art. 27 ma szerszą treść od zwykłego obowiązku alimentacyjnego.

Powołany przepis art. 27 k.r.o. unormowany został poza przepisami o majątkowych ustrojach małżeńskich, a więc może być realizowany również z majątku osobistego (por. E. Skowrońska-Bocian, Rozliczenia, s. 183; J. Strzebińczyk, Nowelizacja, cz. 1, s. 164).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że oczywiście nieuprawnione są twierdzenia pozwu, w myśl których H. S. uzyskała korzyść majątkową w postaci nakładów z majątku wspólnego małżonków S. na jej majątek osobisty kosztem powoda, bez podstawy prawnej, a co za tym idzie brak jest podstaw do upatrywania legitymacji procesowej biernej pozwanej A. S. (1) w dyspozycji art. 407 k.c.

W tym stanie rzeczy jedyną podstawą rozliczenia nakładów może stanowić wspomniany art. 45 k.r.o. w trybie procesu, którego przedmiotem stanowi żądanie zwrotu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków i nie jest ono połączone z podziałem majątku wspólnego, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, skierowane przeciwko byłemu małżonkowi.

Reasumując, należało uznać, że pozwana A. S. (1), jako córka powoda, nie posiada legitymacji biernej do występowania w sprawie o zwrot ewentualnych nakładów poczynionych przez powoda w czasie trwania małżeństwa na majątek osobisty H. S..

Wobec powyższego powództwo skierowane przeciwko A. S. (1) podlega oddaleniu, jako bezzasadne, w trybie art. 148¹ par. 1 k.p.c., bowiem całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przemawiał za uznaniem, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Sąd nie odniósł się do zarzutów sformułowanych w odpowiedzi na pozew, które dotyczyły zasadności ponoszonych przez powoda nakładów na przedmiotową nieruchomości, ich ewentualnego zakresu i wartości, upływu terminu przedawnienia roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, czy nienależytego świadczenia oraz nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), ponieważ na kanwie powyższych rozważań skutkujących stwierdzeniem, że powództwo podlega oddaleniu wobec braku legitymacji procesowej po stronie pozwanej, rozważania w tym zakresie należało uznać za bezprzedmiotowe.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c. z uwzględnieniem wydatków poniesionych pozwaną na wynagrodzenie pełnomocnika i opłatą od pełnomocnictw.

Z/

Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć powodowi przez pełnomocnika.

2010/07/07